

Sygn. akt VIII Uz 1/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2015r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Wydział VIII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Mariola Szmajduch

Sędziowie: SSO Teresa Kalinka

SSO Patrycja Bogacińska - Piątek

na posiedzeniu niejawnym w dniu 26 maja 2015r. w G.

po rozpoznaniu sprawy J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o zasiłek chorobowy

w związku z zażaleniem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

na postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 27 stycznia 2015r. w sprawie o sygn. VI U 78/13 odrzucające skargę organu rentowego o wznowienie postępowania

postanawia

1. oddalić zażalenie

2. zasądzić od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w Z. na rzecz odwołującego 60 złotych (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 stycznia 2013r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił J. M. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 sierpnia 2012r. do 29 października 2012r.

Na skutek odwołania od powyższej decyzji prawomocnym wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2014r. sygn. VI U 78/13 Sąd Rejonowy w Gliwicach uwzględnił odwołanie i przyznał odwołującemu prawo do zasiłku chorobowego w okresie spornym.

Decyzją z dnia 7 sierpnia 2014r. organ rentowy ustalił, iż odwołujący jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 lutego 2012r.

Skargą z dnia 7 listopada 2014r. organ rentowy domagał się wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 16 kwietnia 2014r. (sygn. akt VI U 78/13).

W uzasadnieniu skargi podano, że po wydaniu przez Sąd Rejonowy w Gliwicach wyroku z dnia 16 kwietnia 2014r. sygn. VI U 78/13, ZUS decyzją z dnia 7 sierpnia 2014r. ponownie ustalił datę początkową podlegania ubezpieczeniu chorobowemu przez odwołującego. Organ rentowy wskazał, że odwołujący stał się niezdolny do pracy począwszy

od dnia 23 stycznia 2012r., gdy tymczasem został on objęty dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej dopiero z dniem 1 lutego 2012r. Decyzja ZUS z dnia 7 sierpnia 2014r. stała się prawomocna w dniu 13 września 2014r., gdyż odwołujący nie wniósł od niej odwołania. W ocenie organu rentowego prawidłowe ustalenie daty podlegania przez J. M. dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu powoduje konieczność ponownego ustalenia czy niezdolność do pracy powstała w okresie ubezpieczenia chorobowego czy też przed objęciem ubezpieczeniem chorobowym.

ZUS wskazał, że w związku z ujawnieniem nowych dowodów wpływających na ustalenie przez organ rentowy początkowej daty podlegania ubezpieczeniu chorobowemu przez odwołującego, uzasadnione jest wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 16 kwietnia 2014r. sygn. VI U 78/13, na podstawie art. 83 ust. 3 pkt 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Nowe dowody w sprawie ujawnione zostały z chwilą uprawomocnienia się decyzji organu rentowego z dnia 7 sierpnia 2014r.

Postanowieniem z dnia 27 stycznia 2015r. sygn. VI U 78/13 Sąd Rejonowy w Gliwicach odrzucił skargę organu rentowego o wznowienie postępowania.

Sąd Rejonowy zacytował treść art. 403 § 2 k.p.c. oraz 410 § 1 k.p.c. i wskazał, że dopuszczalność wznowienia postępowania na podstawie art. 403 § 2 k.p.c. uzależniona jest od wystąpienia łącznie trzech samodzielnych przesłanek: wykrycia po uprawomocnieniu się wyroku nowych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które istniały w toku postępowania, ale nie zostały w nim powołane; możliwości ich wpływu na wynik sprawy oraz niemożności skorzystania z nich przez stronę w poprzednim postępowaniu.

Wg oceny Sądu Rejonowego ocena, że strona nie mogła w poprzednim postępowaniu powołać określonych okoliczności faktycznych i środków dowodowych winna być dokonywana według wzorca obiektywnego. Powołując się na stanowisko judykatury (postanowienie SN z dnia 10 lutego 1999r. II CKN 807/98, LEX nr 78214), Sąd Rejonowy wskazał, iż podstawą wznowienia przewidzianą w art. 403 § 2 k.p.c. jest późniejsze – po uprawomocnieniu się wyroku lub postanowienia orzekającego co do istoty sprawy – wykrycie takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Niemożność skorzystania w poprzednim postępowaniu z określonych okoliczności faktycznych lub środków dowodowych nie zachodzi jednak, gdy istniała obiektywna możliwość powołania ich w tym postępowaniu, a tylko na skutek opieszałości, zaniedbania, zapomnienia czy błędnej oceny potrzeby ich powołania strona tego nie uczyniła. Nadto wskazał, iż nie uzasadnia wznowienia postępowania odnalezienie środka dowodowego dotyczącego takich okoliczności faktycznych, które były stronie znane w czasie trwania postępowania i mogły być przez stronę powołane oraz wykazywane za pomocą także innych niż odnaleziony środków dowodowych (postanowienie SN z dnia 15 czerwca 2007r., II CZ 43/07, LEX nr 951280).

W ocenie Sądu I instancji ocena, czy skarga opiera się o ustawową podstawę wznowienia, nie ogranicza się do badania, czy okoliczności wskazane przez skarżącego dają się podciągnąć pod przewidzianą w ustawie podstawę wznowienia, lecz obejmuje badanie i ustalenie, czy podstawa wznowienia rzeczywiście istnieje.

W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy doszedł do przekonania, że po uprawomocnieniu się wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 16 kwietnia 2014r. nie powstały takie okoliczności faktyczne lub środki dowodowe, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których organ rentowy nie mógł skorzystać w poprzednim postępowaniu. Decyzją z dnia 7 sierpnia 2014r. organ rentowy nie ustalił takich okoliczności, które nie były mu znane przed wszczęciem postępowania w sprawie z odwołania od decyzji z dnia 29 stycznia 2013r. Okoliczność, że odwołujący podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 lutego 2012r. (z prawem do zasiłku od

dnia 1 maja 2012r.) była znana organowi rentowemu jeszcze przed wszczęciem postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem, co wynika wprost z odpowiedzi na odwołanie w niniejszej sprawie. Organ rentowy miał zatem możliwość powołania się w toku powyższego postępowania na okoliczności będące obecnie postawą skargi o wznowienie postępowania, jednak tego nie uczynił.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy uznał, że organ rentowy nie wykazał przesłanek ujętych w art. 403 § 2 k.p.c., i na mocy art. 410 § 1 k.p.c. skargę odrzucił.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył organ rentowy.

Zaskarżając postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 27 stycznia 2015r. wydane w sprawie sygn. VI U 78/13 w całości ZUS zarzucił:

1) naruszenie prawa procesowego art. 83a ust. 3 w związku z ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych poprzez niezastosowanie powyższego przepisu co do rozpoznania przesłanek wznowienia postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 16 kwietnia 2014r.

2) naruszenie przepisu prawa procesowego art. 403 § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie do oceny przesłanek dopuszczalności wznowienia postępowania sądowego zakończonego prawomocnym wyrokiem.

W oparciu o powyższe zarzuty ZUS wniósł o:

1) uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 27 stycznia 2015r. i wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 16 kwietnia 2014r.

ewentualnie

2) uchylenie zaskarżonego postanowienia Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 27 stycznia 2015r. i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

W uzasadnieniu zażalenia ZUS wskazał, że prawomocnym wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2014r. sygn. VI U 78/13 Sąd Rejonowy w Gliwicach przyznał J. M. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 17 sierpnia 2012r. do 29 października 2012r. Ubezpieczony J. M. stał się niezdolny do pracy z powodu choroby począwszy od dnia 23 stycznia 2012r., natomiast został objęty dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej od dnia 1 lutego 2012r., co wynika z decyzji organu rentowego z dnia 7 sierpnia 2014r. Powołując się na treść art. 4 ust. 1 pkt. 2 oraz art. 6 ust. 1 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa ZUS wskazał, że zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego.

ZUS wskazał, iż decyzją z dnia 7 sierpnia 2014r. uznał, że odwołujący jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą podlega dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu począwszy od dnia 1 lutego 2012r. a wydana deklaratoryjna decyzja wywołuje skutek z mocą wsteczną. Powyższa decyzja stała się decyzją prawomocną w dniu 13 września 2014r., bowiem płatnik składek nie wniósł od niej odwołania. W ocenie organu rentowego prawidłowe ustalenie daty podlegania dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu powoduje konieczność ponownego ustalenia czy niezdolność do pracy powstała w okresie ubezpieczenia chorobowego czy też przed objęciem ubezpieczeniem chorobowym. W ocenie ZUS okoliczność ta wymaga wznowienia postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 16 kwietnia 2014r. sygn. VI U 78/13, stosownie do dyspozycji art. 83 a § 3 ustawy o sus. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że przepis ten ma na celu usunięcie niezgodności decyzji (widocznej po przedstawieniu nowych dowodów lub ujawnieniu okoliczności istniejących przed jej wydaniem) z ukształtowaną ex lege sytuacją prawną zainteresowanego. W szczególności chodzi tu o wyeliminowanie decyzji, które przyznają prawo, pomimo że ono nie powstało, bądź uchylają zobowiązanie, pomimo że ono istnieje.

ZUS podkreślił, że art. 83 a § 3 ustawy o sus stanowi podstawę prawną wznowienia postępowania w sprawie niniejszej, a konsekwencji badanie podstaw wznowienia postępowania winno nastąpić stosownie do dyspozycji tego przepisu. Tymczasem Sąd Rejonowy w zaskarżonym postanowieniu nieprawidłowo oparł się na treści art. 403 § 2 k.p.c., i zastosował ten przepis do oceny przesłanek żądania wznowienia postępowania.

W odpowiedzi na zażalenie odwołujący wniósł o jego oddalenie oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy w Gliwicach zważył:

Zażalenie organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszego zażalenia jest postanowienie Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 27 stycznia 2015r. odrzucające skargę o wznowienie postępowania w sprawie o sygn. VI U 78/13.

Skarżący zarzucił, że podstawę wznowienia postępowania należy rozpatrywać w oparciu o art. 83a ust. 3 pkt 2 tzw. ustawy systemowej tj. ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych a nie, jak to uczynił Sąd Rejonowy, w oparciu o art. 403 § 2 k.p.c.

Zgodnie z treścią art. 83a ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz. U. z 2015r., poz. 121 ze zm.) prawo lub zobowiązanie stwierdzone decyzją ostateczną Zakładu ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na to prawo lub zobowiązanie.

Zgodnie z ust 2 decyzje ostateczne Zakładu, od których nie zostało wniesione odwołanie do właściwego sądu, mogą być z urzędu przez Zakład uchylone, zmienione lub unieważnione, na zasadach określonych w przepisach Kodeksu postępowania administracyjnego.

Zgodnie zaś z ust 3 w sprawach rozstrzygniętych orzeczeniem właściwego sądu Zakład, na podstawie dowodów lub okoliczności, o których mowa w ust. 1:

1)wydaje we własnym zakresie decyzję przyznającą prawo lub określającą zobowiązanie, jeśli jest to korzystne dla zainteresowanego;

2)występuje do właściwego sądu z wnioskiem o wznowienie postępowania przed tym organem, gdy z przedłożonych dowodów lub ujawnionych okoliczności wynika, że prawo nie istnieje lub zobowiązanie jest wyższe niż określone w decyzji.

Przepisów ust. 1-3 nie stosuje się w postępowaniu o ustalenie uprawnień do emerytur i rent i ich wysokości (ust. 4).

Z kolei zgodnie z treścią cytowanego przez Sąd Rejonowy art. 403 § 2 k.p.c. można również żądać wznowienia w razie późniejszego wykrycia prawomocnego wyroku, dotyczącego tego samego stosunku prawnego, albo wykrycia takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu.

Sąd Okręgowy wskazuje, iż w orzecznictwie sądowym poglądy na temat posiłkowego stosowania przepisów kodeksu postępowania cywilnego w zakresie art. 83a ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 13 października 1998r.o systemie ubezpieczeń społecznych jak i zawierającego analogiczne unormowanie art. 114 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych są niejednolite.

Z jednej strony prezentowany jest pogląd wyrażony m.in. w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2005r., II UZP 15/05 (OSNP 2006/17-18/276), iż „do wznowienia postępowania w trybie art. 83a ust. 3 pkt 2 ustawy z

dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 137, poz. 887 ze zm.) mają zastosowanie przepisy Działu VI, Tytułu VI, Księgi Pierwszej Kodeksu postępowania cywilnego”. Podobny pogląd prezentowany jest w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2007r. I UK 88/07 (LEX nr 884983).

Pogląd ten opiera się na założeniu, że celem wznowienia postępowania zakończonego już prawomocnym wyrokiem sądu nie jest wzruszenie decyzji organu rentowego a wzruszenie prawomocnego orzeczenia sądowego. Prawomocny wyrok korzysta bowiem z powagi rzeczy osądzonej i jego wzruszenie oraz wznowienie postępowania dopuszczalne jest z przyczyn i na zasadach określonych w art. 399-416 k.p.c.

Z drugiej natomiast strony prezentowany jest pogląd odmienny, iż art. 83a ust. 3 pkt 2 ustawy systemowej (jak i art. 114 ust. 2 pkt 2 ustawy emerytalno-rentowej) stanowi samodzielną podstawę do wniesienia skargi o wznowienie postępowania bez odniesienia się do przepisów postępowania cywilnego, bowiem celem tego postępowanie jest podważenie wadliwej decyzji organu rentowego a nie wyroku sądowego.

Takie stanowisko prezentowane jest w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2010r. I UK 247/09 (LEX nr 585725), w którym Sąd ten wskazał, że tryb wznowienia postępowania unormowany w art. 403 § 2 k.p.c. nie może być podstawą podważenia decyzji organu rentowego (art. 114 ust. 2 pkt 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS). Postępowanie w przedmiocie ponownego ustalenia prawa do świadczenia nie zmierza bowiem do podważenia ustaleń faktycznych sądu i tylko pośrednio odnosi się do postępowania sądowego. Jego celem jest podważenie obiektywnie wadliwej decyzji organu rentowego, co nie może nastąpić w trybie odnoszącym się do postępowania sądowego. W uzasadnieniu do postanowienia z dnia z dnia 20 września 2011r. I BU 4/11 (LEX nr 1101321) Sąd Najwyższy wskazał, iż ponowne ustalenie prawa do świadczenia w trybie przepisu art.114 ustawy emerytalnej nie jest zatem wznowieniem postępowania sądowego (odwoławczego), w toku którego sąd rozstrzygnął sprawę o świadczenia emerytalno – rentowe, ponieważ zostaje wszczęte ze względu na przedłożenie nowych dowodów, z których wynikają fakty istniejące przed wydaniem decyzji lub z powodu ujawnienia okoliczności wtedy zaistniałych i faktycznie zmierza do podważenia decyzji organu rentowego, tylko pośrednio odnosząc się do postępowania przed sądem. Podstawy skargi o wznowienie postępowania wynikające z Kodeksu postępowania cywilnego dotyczą zaś okoliczności zaistniałych na etapie postępowania przed sądem, wobec czego nie można ich utożsamiać z przesłankami ponownego ustalenia prawa do świadczeń emerytalno - rentowych określonymi w ustawie emerytalnej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 maja 2010r., II UK 354/09, LEX nr 604227).

Ten drugi pogląd prezentowany jest w treści zażalenia będącego przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu.

Sąd orzekający zwraca jednak uwagę, że powyższa kwestia nie ma wpływu na rozstrzygnięcie przedmiotowego postępowania zażaleniowego. Należy bowiem wskazać, że nawet uznanie, iż do oceny przesłanek wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 16 kwietnia 2014r. sygn. VI U 78/13 zastosowanie znajdzie wyłącznie art. 83a ust. 3 pkt 2 ustawy systemowej, nie wpłynie na ocenę prawidłowości zaskarżonego postanowienia Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 27 stycznia 2015r.

Przepis art. 83a ust. 3 pkt 2 ustawy systemowej pozwala wystąpić do właściwego sądu z wnioskiem o wznowienie postępowania przed tym organem, gdy z przedłożonych dowodów lub ujawnionych okoliczności wynika, że prawo nie istnieje lub zobowiązanie jest wyższe niż określone w decyzji.

Nie budzi wątpliwości Sądu orzekającego, że chodzi w tym przepisie o przedłożenie dowodów lub ujawnienie okoliczności, istniejących przed wydaniem decyzji które mogą mieć wpływ na istnienie prawa lub zobowiązania.

W uchwale Sądu Najwyższego podjętej w składzie 7 sędziów z dnia 5 czerwca 2003r., III UZP 5/03 (OSNP 2003/18/442), wskazano, iż „odmienna ocena dowodów dołączonych do wniosku o emeryturę lub rentę, przeprowadzona przez organ rentowy po uprawomocnieniu się decyzji przyznającej świadczenie, nie jest okolicznością uzasadniającą wszczęcie z urzędu postępowania o ponowne ustalenie prawa do świadczeń na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr

162, poz. 1118 ze zm.)". Orzeczenie to dotyczy również analogicznej treści art. 83a ust. 1 ustawy systemowej – do którego odsyła wprost art. 83a ust. 3 pkt 2 tej ustawy. W treści uzasadnienia wskazanej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że warunkiem ponownego ustalenia prawa do świadczeń na podstawie tego przepisu nie jest ujawnienie nowych okoliczności, lecz takich, które istniały przed wydaniem decyzji, a - jako nieznanne - nie zostały przez organ rentowy uwzględnione. Z użytego bowiem w tym przepisie określenia "ujawniono" wynika, że niewątpliwie chodzi w nim o okoliczności nieznanne organowi w chwili orzekania o prawie do świadczenia. Sąd Najwyższy wskazał nadto, iż nie jest okolicznością uzasadniającą wszczęcie z urzędu postępowania o ponowne ustalenie prawa do świadczeń w trybie wskazanego przepisu odmienna ocena dowodów dołączonych do wniosku rentowego, przeprowadzona już po uprawomocnieniu się decyzji przyznającej świadczenie. Również w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2013r. II UK 410/12 (LEX nr 1375198) wskazano, że nieprawidłowa ocena dowodów, czy też błędne zastosowanie przepisów prawa materialnego przez sąd do ustalonego stanu faktycznego (błąd w subsumcji) nie mogą stanowić podstawy do ponownego ustalenia prawa do świadczenia na podstawie art. 114 u.e.r.f.u.s. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 września 2012r. sygn. III AUZ 83/12, LEX nr 1217777).

Wracając na grunt niniejszej sprawy należy podkreślić, że organ rentowy wnioskując o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 16 kwietnia 2014r. sygn. VI U 78/13, a w konsekwencji zmierzając do wzruszenia decyzji ZUS z dnia 29 stycznia 2013r., nie wskazał żadnych nowych dowodów ani nie ujawnił okoliczności, istniejących przed wydaniem decyzji i wcześniej organowi rentowemu nieznanych, które miałyby wpływ na wynik sprawy o sygn. VI U 78/13.

Organ rentowy powołał się na fakt, iż prawomocną decyzją z dnia 7 sierpnia 2014r. objął ubezpieczonego J. M. dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej dopiero z dniem 1 lutego 2012r., podczas gdy ubezpieczony stał się niezdolny do pracy przed tą datą. W ocenie organu rentowego prawidłowe ustalenie daty podlegania przez J. M. dobrowolnie ubezpieczeniu chorobowemu spowodowało konieczność ponownego ustalenia czy niezdolność do pracy powstała w okresie ubezpieczenia chorobowego czy też przed objęciem ubezpieczeniem chorobowym a w konsekwencji ustalenia uprawnień do zasiłku chorobowego. W ocenie ZUS, z chwilą uprawomocnienia się decyzji z dnia 7 sierpnia 2014r. doszło do ujawnienia nowych dowodów w sprawie.

Oceny tej nie sposób podzielić.

Sąd orzekający zwraca uwagę, iż wydanie decyzji z dnia 7 sierpnia 2014r. nie stanowi nowych dowodów ani nie powoduje ujawnienia nowych okoliczności w sprawie, decyzja ta ma bowiem charakter deklaratoryjny, a okoliczności jakie legły u podstaw jej wydania, były doskonale znane organowi rentowemu już na dzień wydania decyzji z dnia 29 stycznia 2013r., jak i w toku postępowania odwoławczego od tej decyzji.

Jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy okoliczność, że odwołujący J. M. podlega dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu od dnia 1 lutego 2012r. była znana organowi rentowemu jeszcze przed wszczęciem postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem, co wynika wprost z odpowiedzi na odwołanie. Organ rentowy miał zatem możliwość powołania się w toku postępowania o sygn. VI U 78/13 na okoliczności będące obecnie postawą skargi o wznowienie postępowania, jednak tego nie uczynił.

Sąd orzekający wskazuje, iż z akt organu rentowego wynika, że już w piśmie z dnia 21 stycznia 2013r., a zatem datowanym wcześniej niż zaskarżona decyzja z dnia 29 stycznia 2013r., ZUS wskazywał, iż objęcie odwołującego dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym miało miejsce od 1 lutego 2012r., zaś niezdolność do pracy powstała przed dniem objęcia w/w ubezpieczeniem tj. od 23 stycznia 2012r. W piśmie tym, powołano się na opinię z dnia 8 stycznia 2013r., wydaną w trybie nadzoru orzeczniczego, w której Naczelny Lekarz Zakładu wskazywał, że okres nieprzerwanej niezdolności do pracy ubezpieczonego powinien być liczony od początku orzeczonej niezdolności do pracy tj. od 23 stycznia 2012r. W związku z tą opinią organ rentowy wskazywał na brak uprawnień J. M. do zasiłku chorobowego jak i do świadczenia rehabilitacyjnego i sugerował przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w sprawie podlegania wnioskodawcy ubezpieczeniom społecznym. W konsekwencji powyższego, w dniu 29 stycznia

2013r. ZUS wydał zaskarżoną decyzję odmawiającą J. M. prawa do zasiłku chorobowego za okres od 17 sierpnia 2012r. do 29 października 2012r.

A zatem okoliczności, które legły u podstaw wydania decyzji z dnia 7 sierpnia 2014r., obejmującej J. M. dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym z dniem 1 lutego 2012r. były organowi rentowemu znane już przed wydaniem zaskarżonej decyzji z dnia 29 stycznia 2013r.

Mając świadomość tych okoliczności, ZUS mógł również zaskarżyć wyrok Sądu Rejonowego z dnia 16 kwietnia 2014r. sygn. VI U 78/13, czego jednak nie uczynił. ZUS nie wniósł apelacji od powyższego wyroku, zaś decyzję o objęciu ubezpieczonego dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym wydał dopiero w dniu 7 sierpnia 2014r., a zatem półtora roku od czasu, gdy w piśmie z dnia 21 stycznia 2013r. sugerował przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego w tym zakresie.

Mając powyższe na względzie, należało stwierdzić, że w niniejszej sprawie nie doszło do spełnienia przesłanek z art. 83a ust. 3 pkt 2 ustawy systemowej, gdyż wnosząc o wznowienie postępowania w tym trybie organ rentowy nie przedłożył żadnych dowodów, ani też nie ujawnił okoliczności wcześniej mu nieznanych, które miały wpływ na rozstrzygnięcie Sądu w sprawie o sygn. VI U 78/13.

W ocenie Sądu orzekającego instytucja unormowana w tym przepisie nie może być nadużywana w sytuacji, gdy ewentualną wadliwość orzeczenia w sprawie o sygn. VI U 78/13 można było usunąć korzystając ze zwykłego środka zaskarżenia jakim jest apelacja. Sąd Okręgowy podziela bowiem pogląd wyrażony w uzasadnieniu do postanowienia Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 5 września 2012r. sygn. III AUZ 83/12 (LEX nr 1217777), że nieskorzystanie przez organ rentowy z ustawowych uprawnień, nie upoważnia go do składania wniosku o wznowienie postępowania.

Skoro zatem wniosek o wznowienie postępowania nie ma oparcia w przepisach (nie spełnia przesłanek z art. 83a ustawy systemowej), to nie może on prowadzić do ponownego rozpoznania sprawy oraz do zmiany prawomocnego orzeczenia.

Mając zatem powyższe na uwadze, należało uznać zaskarżone orzeczenie Sądu Rejonowego z dnia 27 stycznia 2015r. za prawidłowe.

Zgodnie z art. 385 k.p.c. Sąd drugiej instancji oddala apelację, jeżeli jest ona bezzasadna.

Zgodnie zaś z art. 397 § 2 zd. 1 k.p.c. do postępowania toczącego się na skutek zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu apelacyjnym.

W związku z powyższym, wobec braku podstaw do uwzględnienia zażalenia należało orzec jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono w punkcie drugim orzeczenia, po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 13 ust. 2 pkt 1 w związku z § 12 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 461), zasądając od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 60 złotych.

(-) SSO Teresa Kalinka (-) SSO Mariola Szmajduch (-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek